

Recensie: The Twilight Zone ★★★***

Ambassadors Theatre Londen
donderdag 30 mei 2019

foto © Johan Persson

Recensie:

Op 1 juni 2019 neemt the Ambassadors Theatre in Londen afscheid van The Twilight Zone. De theatervoorstelling die eerder aanvoelt als een aaneenrijging van losse scènes is gebaseerd op de cultserie van Rod Serling die van 1959 tot 1964 op het Amerikaanse televisienetwerk CBS liep. Verontrustende of ongewone gebeurtenissen staan daarbij centraal zodat de serie en deze theateradaptatie door Anne Washburn in een regie van Richard Jones een mengvorm van fantasy, sci-fi, horrorelementen, het paranormale, het surreële, (optische) illusies en gegoochel uitademt. Op zich is dat een interessante mix en ook de moraliserende commentaarstukken tussendoor waarbij de volgsplot op een van de castleden gericht wordt die even iets zeer zakelijks vertelt, konden we best smaken. Op het einde stelt er één bijvoorbeeld: 'We zijn allemaal de scheppers van onze eigen fictie, van onze twilight zone.' Stof tot nadenken.

De twee grote verhalen zitten verweven in het tweede bedrijf van The Twilight Zone. Daarin zien we Alisha Bailey en Daniel Crossley als respectievelijk Sandra Horn en Douglas Stansfield die verliefd worden op elkaar kort voor commandant Stansfield de ruimte in gestuurd wordt, een missie die 40 jaar zal duren. Hij zal in de zeventig zijn wanneer hij terug is. Om dat niet te laten gebeuren, bedachten ze iets zodat ie bij aankomst maar een paar weken ouder zou zijn dan bij zijn vertrek. Zonder dat te weten van elkaar doet Sandra net hetzelfde. Maar na zo veel jaar, is Stansfields missie in de vergetelheid geraakt wanneer zijn ruimteschip terug op de radars verschijnt. De technologie heeft hem namelijk ingehaald en op aarde weten ze al lang wat hij ontdekt heeft ergens in de kosmos: dat er geen leven is. Door een communicatieprobleem heeft ie eigenhandig zijn verouderingsproces opnieuw in laten zetten. Hij komt dus als zeventiger aan. Sandra is daarentegen nog steeds in de fleur van haar leven. Douglas heeft 40 jaar de eenzaamheid aan den lijven ondervonden en is niet meer de man die hij ooit was. Zij wel en heeft de eenzaamheid niet gevoeld. Ironisch genoeg bleef ie zijn missie volhouden met het vooruitzicht om ooit opnieuw met Sandra te kunnen zijn, maar dat kan dus niet omwille van het grote leeftijdsverschil nu én het feit dat ie zo wereldvreemd geworden is (wat je van een meisje dat 40 jaar niet mee met de maatschappij geëvolueerd ook zou kunnen zeggen overigens n.v.d.r.). Deze scène komt uit The Long Morrow, de 135ste episode uit de reeks.

Het andere grote verhaal in dat tweede bedrijf is dat van de 68ste episode: The Shelter waarbij een man met vrouw en dochter in hun zelf gegraven nucleaire atoomkelder kruipen omdat er een dreiging is in het luchtruim en de burgers door de overheid aangezet worden om te schuilen maar kalm te blijven. De burens van Bill Stockton gaan helemaal door het lint wanneer ze niet in de kelder van Bill mogen kruipen. Er is namelijk maar plek voor drie voorzien. Zijn burens hadden zelf maar hun eigen schuilkelder moeten graven, luidt het. Wanneer de drie in de kelder gekropen zijn, gaan de anderen door het dak, hoewel de regeringsboodschap tot kalmte aanmaant. Met zijn allen gaan ze het kelderdeksel te lijf. De gemoederen laaien zwaar op wie er in de beperkte ruimte bijkomend zou mogen gaan schuilen. Een vrouw claimt dat zij dat moet zijn omdat ze een pasgeboren baby heeft. Een zware discussie volgt waarbij het gezelschap elkaar niet alleen te lijf gaat maar er zijn ook zware racistische uitlatingen te horen waarom een Jood of een zwart koppel er zeker

niet bij mag. Uiteindelijk blijkt alles vals alarm geweest te zijn, en is het maar de vraag of en in welke mate de relaties tussen de verschillende personages nog hersteld kunnen worden naar de oorspronkelijke situatie. In het moraliserend commentaar achteraf klinkt het droog: 'Om de beschaving te laten overleven, moet de mensheid beschaafd blijven.'

Openen doet The Twilight Zone met de 64ste episode 'Will the Real Martian Please Stand Up?' waarbij twee soldaten het een en andere checken rond een UFO die zou geland zijn op aarde. In de bar blijkt een buschauffeur aangekomen met zijn reizigers. Het zijn er echter 7 in plaats van 6. Dus een zou wel eens een buitenaards wezen kunnen zijn. Uiteindelijk gaat iedereen terug de bus in de veronderstelling dat er verkeerd geteld was. Ross, een businessman keert niet veel later terug. Hij wist dat de brug waarover de bus zou rijden niet veilig was. Iedereen, ook de soldaten, zijn dood weet ie. Haley, de barman vraagt hoe het komt dat ie niet nat is, waarna al snel blijkt dat Ross drie handen heeft. Net als Haley is hij dus buitenaards.

Een van de terugkerende elementen doorheen de ganse voorstelling is wanneer een personage op onverklaarbare reden een sigaret vastheeft terwijl die nooit eerder gerookt heeft. Dat leidt tot de betere goocheltrucs waarbij sigaretten verschijnen en verdwijnen, 1, 2, 3 na elkaar, of er plots een hele stapel uit de mond van een actrice komen. Andere illusies zijn de koffers van de busreizigers die plots bewegen of open gaan, een koffer die vanzelf naar boven zweeft, een glas dat leeg geraakt terwijl de buikspreekpop niets gedronken heeft, een glas dat met sterke drank na verloop van tijd zwevend gevuld wordt, enz. Maar de verschillende scèneovergangen en podiumwissels worden vooral in het eerste bedrijf gevuld met ronddraaiende schijven. Daardoor komt dat deel wel erg fragmentarisch en rommelig over en zit de spanningsboog van de voorstelling daar niet lekker. We zijn als het ware meer naar changementen aan het zien dan wat anders wat ironisch genoeg de sfeer van de illusie, de fantasie, het paranormale, â€! doorbreekt. Zeker, de acteurs zijn aan hun laatste voorstellingen bezig, maar dat je los door de productie heen kan kijken en backstage (waar het licht zelfs brandt in het tweede bedrijf wat fel contrasteert met de wat donkere opgebouwde sfeer met blacklight of fel wit licht op het podium) links en rechts door de verschillende deuren decorelementen bij elkaar ziet staan, getuigt van nonchalance.

Wij stippen de erg sterke acteerprestaties neer van Matthew Steer die niet alleen erg grappig, mysterieus en magisch uit de hoek mag komen, maar ook erg geloofwaardig in een vrouwenrol kruipt wat naast datgene wat Alisha Bailey en Daniel Crossley als het tragische koppel Sandra Horn en Douglas Stansfield doen, tot het beste van Twilight Zone behoort.

< Bert Hertogs >